Szabolcsi Gábor

Nyár

Aranyló, gazdag sugarával
Szikrázik fölöttünk a nap,
S mint, ha gyermekre mosolyogsz,
S az vídám kacagásba kap,

Duzzadt színekbe öltözik,
Arasznyi kalászt vet a táj.
Hasig a fű lágy tengerében
Legel a bundás birkanyáj.

S a napraforgók, mint az erdő! —
Lombjuk alatt a fürge tök
Bársony indái kanyarogva
Mérik a gémlábú időt.

A szorgalmunkat kémlelik,
És megérlelik jól a hírt,
Hogy karunk acél erejével
Zivatar, dudva, fagy se bírt.

Pendültek beszédes kapáink,
Nyögött a lomha lóeke. —
Harsogó indulót kiált
Kukoricáink ezrede;

Tömődjetek kövér kalászok,
Suhogva arass, fürge gép.
Hirdesd a gazdagabb világot
Teremtő ember erejét.

Rózsa Sándor katonát szöröz

1849. nyara. A magyar sereg visszavonulóban Szeged vidékéről a Maros irányában. Közeledik az osztrák sereg.

Busa György birtokos nemes a honvédseregben szolgál. Földje és felesége bátyja, az osztrákbarát Busa Péter kezére maradt. Péter úr arra hivatkozva, hogy öccse hazaáruló, meg akarja szerezni öccse földjét, de vele együtt Éva asszonyt is.

Rózsa Sándor megunta már a szabadságharcot, mert nem szereti, hogy a nép ügye a nemes urak kezébe került. De Busa Györgyöt szívesen segíti bátyjával, a gonosz Péter urral szemben, akinek egykor jobbágya volt. Van oka rá, hogy megtréfálja.

A szép asszonyt Busa Péter kezéből kiszökteti, le a nádasba, s alkuba kezd. Ha Péter úr 80 felfegyverzett katonát ad csemébe, hajlandó kiadni Évát. Amíg a tárgyalások tartanak, Péter értesíti a szegedi főkapitányt, s készenlétben állanak a betyárok fogadtatására. Közben a türelmetlen György néhány órára hazajön, de a főkapitány elfogja. Rózsa Sándorék azonban rásen vannak. S ahogyan kiszabadítják éjjel a csárdában, azt mutatja be a színmű alább következő 5. képe.

(Csárda ivója. Hátul középütt és bal elől ajtó. A hátsó kintről, a baloldali szobába vezet. Jobb sarokban léccel elrekesztett söntés. Néhány asztal.)

ÖREG BETYÁR: Tudod, Veron, münk oszt nem szígyöltük maguńkat. Rea, a zannya nemjóját!... Fertályóra mulva mintha sose jártak vóna arrafelé... Hát így vót...

CSÁRDÁSNÉ: Hát a Sándor mögvan-e? Ezör esztendeje nem láttam.

ÖREG BETYÁR: A Sándor? Honne vóna. Mi lött vóna velünk, ha ű nincs? Mögvan az, mégpedig igön is jól. Most ippen nagy vadra les.
CSÁRDÁSNÉ: Menyecske?
ÖREG BETYÁR: A! Hova gondúsz, Veron? Rá se ösmerné te arra. Országos dógok bizgatják.
CSÁRDÁSNÉ: Bolondok maguk mindahányan! A puha párna, amit én vetök föl s magam melegítem, ammá nem köll a Sándornak? Azt tudtam én, hogy nem marad itt az ilyen embör örökké, ennek hálálkodjon, aki percöket is kap tőle, de, hogy ennyire megtévedjön! Országos dógok? Talán császár akar lönni, hajja?
ÖREG BETYÁR: Az ippen nem. Hogy tán bezárják valámi várba! Ezt má elérhette vóna, ha akarja. De jobban van ű a szabadba. Császár ű ott.
CSÁRDÁSNÉ: Akkó mög úgy lösz az, hogy öregszik a legény.
ÖREG BETYÁR: Azt nem hinném. Most is olyan fehérhúsú galámbot őröz a kalitkájába, hogy...
CSÁRDÁSNÉ: Mönjön maga vén parázna!
ÖREG BETYÁR: Ne te ne! De ű maga kívül hál! Zsombok a párnája.
CSÁRDÁSNÉ: Mondom, hogy öregszik... Ezt a bolondnak mondja, meg a tápai papnak. Azok eehiszik.
ÖREG BETYÁR: Na-na! Csak aztán mög ne kérdözd még ma éjjel tűle személyösen!
CSÁRDÁSNÉ *(fölvillanyozva)*: Hogyan?! Tán idegyün?!
ÖREG BETYÁR: Ne óbégass! Mit köll mindönt dobra verni.
CSÁRDÁSNÉ *(izgatottan sürgölődik)*: Ezért a hírért hadd adok magának még egy pohárral. *(Tölt, viszi eléje az asztalra.)*
ÖREG BETYÁR: De aztán kolonc a nyelveden, hé! Tudod, mink nem kukoricázunk.
CSÁRDÁSNÉ: Tudom, tudom...

(Zörögnek az ajtón.)

CSÁRDÁSNÉ: Ki a fene dörömböl? Nyitva van!...

(Nyílik az ajtó, a szegedi főkapitány meg a mezei kapitány megkötözve hozza Györgyöt. A középső asztalhoz lökik egy székre.)

FŐKAPITÁNY: Jó estét! Ez a Rozmaring-csárda?
CSÁRDÁSNÉ: Na, én nem mennék olyan helyre, amirül nem tudom micsoda.
FŐKAPITÁNY: Hegyesre vágták a nyelvét, néném.
CSÁRDÁSNÉ: Az enyimét igön.
FŐKAPITÁNY: Italt hozzon. Két poharat mellé.

(Az Öreg betyár behúzódik a jobb asztalhoz, úgy tesz, mintha aludna, s nem hallaná a történteket.)

CSÁRDÁSNÉ: Hát a harmadik vitéz úr nem issza a bort?
FŐKAPITÁNY: Hozza, hozza, mert szomjasak vagyunk. *(Amíg a Csárdásné a söntésben jár, a balsarokban súgdos valamit a Mezei kapitánynak.)*

CSARDASNÉ *(hozza a bort és három poharat):* Mégis hármat hoztam.

FŐKAPITÁNY: Vigye a csudába! Akinek lánc van a kezén, az hogyan innék?

CSARDASNÉ *(mintha csak most venné észre):* Persze, ugye... *Visszahúzódik a rács mögé, de elmenőben jelentősen összenéz az Öreg betyárral.)*

MEZEI KAPITÁNY: *(kettőjüknek tölt).*

FŐKAPITÁNY: Megszomjaztam. Ez az úr *(fejével Györgyre mutat)* megfuttatott. *(Isznak. Utána leülnek ugyanahhoz az asztalhoz.)* Mondja, kapitány úr, maga hogy mer ezen a területen mászkálni? Kivált napnyugta után?

GYÖRGY: Megmondtam már. Kérem, eresszenek szabadon!

FŐKAPITÁNY: Ugyan ne tréfáljon! Először is nem tudja írott parancsal igazolni, mit keres erre. Azt mondja, a harcból jött ide. Minek jött, kérdem én, minek? Hát ott nincs szükség az emberekre? Pláne tisztre!... Szóval sántít a dolog, ugyebár. Nem, barátocskám, maga most kelepcébe esett. Kém, érti, kém! Engem nem téveszt meg az uniformisával, a rangjával. Kém, aki hátrajött megszagolni, mi újság odahaza? Bízunk-e még magukban? Hát nem nagyon, eláruhatom... Hogy nem várja-e a lakosság a felmentő osztrák csapatokat. Nohát, barátocskám, ezt biztosan közölhetem magával: várják őket. Ezt jól jegyezze meg magának, és majd gondolkozzon rajta. Lesz rá ideje, biztosítom... Várjuk őket mi mind, akik a régi, nyugodt életet áhítjuk, amikor a nemesség békén és boldogan élt, amikor nemzet árulói nem martak bele úrba és osztrákba, védőnkbe és barátunkba. Várjuk azt az időt, amikor elviharzik fejünk fölül a mesterségesen keltett vihar... Na igyunk, mezei kapitány úr!

MEZEI KAPITÁNY: Proszit! *(Isznak.)*

GYÖRGY: Hagyja abba, kérem, ezt a komédiát. Én tudom, hogy önnek, Szeged város főkapitányának nincs joga engem feltartóztatni.

FŐKAPITÁNY: Hallja ezt, mezei kapitány úr? Nincs jogom! Meg, hogy: komédiát!... Várjunk csak... Vagy lehet, hogy katonaszökevény. Az, az! Akkor is gondjainkba vesszük, nehogy baja essék.

GYÖRGY *(felugrik):* Elég végre! Tudják meg, én Busa György vagyok, birtokos, nemes és honvédszázados. Itt vannak az írások a zsebemben! Nincs joguk engem feltartóztatni. Eresszenek el! Eresszenek, ha mondom!

FŐKAPITÁNY *(flegmán a Mezei kapitányhoz):* Ültesse vissza! *(erőszakkal lenyomja).*

ÖREG BETYÁR *(úgy tesz mintha most ébredne):* Ne óbégassanak! Hagyjanak alunni!

MEZEI KAPITÁNY: Elhallgass, öreg, mert téged is melléje ültetünk!

ÖREG BETYÁR: Nem emlékszem, hogy összetegeződtünk vóna. Vagy igen?

FŐKAPITÁNY *(csillapítja a haragos Mezei kapitányt):* Hagyja! Tökrészeg.

GYÖRGY: Busa György a nevem! Nem értik?!

FŐKAPITÁNY: Nézze apám, engem nem olyan könnyű lóvátenni. Busa György nekem jó barátom, hogyne ismerném. De maga?... Nevetséges!...

(Most Csányi és Sovány lép be, csikósruhában. Nem is néznek előre, egyenesen a söntéshez mennek, isznak. Az egyik az Öreg betyár felé néz, az figyelmesen vissza. Kb. 1 perc mulva az Öreg betyár szó nélkül kimegy. A 2 betyár továbbra is háttal áll).

FŐKAPITÁNY *(közben megállás nélkül mondja):* Még, hogy a Busa György! Tudja *(a Mezei kapitánynak mondja ezeket)* ez a Busa György ilyen *(mutatja)* kicsiny ember és ekkora hasa van! Tiszta hordóhas... Jól ismerem. A szölleje az enyém mellett van.

GYÖRGY *(a fejével olyan mozdulatot tesz, mint aki belátja, hogy kár minden szóért).*

MEZEI KAPITÁNY *(az Öregre céloz, súgva):* Az öreg elment.

FŐKAPITÁNY: Figyeltem. Valahol már láttam az arcát... Nem szeretem ezt a jövésmenést. Szóljon az asszonynak!

MEZEI KAPITÁNY *(felál, a söntéshez megy).*

SOVÁNY és CSÁNYI *(ekkor a jobboldali asztalhoz megy, leül, egy-egy üveg a kezükben).*

FŐKAPITÁNY *(fojtott hangon Györgyhöz):* Mit keresel idehaza?

GYÖRGY: Megmondtam!

FŐKAPITÁNY: Semmit se mondtál!

GYÖRGY: Hogy haza akarok menni a feleségemhez!

FŐKAPITÁNY: Hazugság! Busa György, te összeszövetkeztél a betyárral! Ezért meglakolsz!...

CSÁRDÁSNÉ *(a Mezei kapitánnyal együtt az asztalhoz lép):* Mit parancsol a főkapitány úr?

FŐKAPITÁNY *(halkan, a két betyárra mutat):* Mondja, kik ezek?

CSÁRDÁSNÉ: A közeli telekrül való embörök... A Lengyel Jani bácsi... mög a sógora...

FŐKAPITÁNY: Az igazat mondja?!

CSÁRDÁSNÉ: Én-e? Hát honne mondanám. Figyeljenek csak ide! *(Hangosan amazok felé).* Jani bácsi!

SOVÁNY: Na mi az, Veron?

CSÁRDÁSNÉ: Izlik-e a borom?

SOVÁNY: Savankás.

CSÁNYI: Idös szájú vagy, azír...

FŐKAPITÁNY *(mint aki megelégszik a személyazonossággal):* Jó... Mondja, van valami szoba itt, ahol ez az úr ledőlhetne? Fáradt Reggel velünk jön.

CSÁRDÁSNÉ: Vanni van. Itt ez e! *(Balra megy, kinyitja az ajtót).*

FŐKAPITÁNY *(a küszöbön):* Jó lesz... Lámpa nem kell. Az könnyen tüzet csinál. *(Györgyhöz).* Tessék „százados" úr!

MEZEI KAPITÁNY *(felállítja, betuszkolja Györgyöt.)*

FŐKAPITÁNY *(utána néz):* Igy... *(Rázárja az ajtót, a kulcsot leveszi, zsebébe teszi; a Mezei kapitányhoz):* Maga menjen ki. Az egyik pandur az ablak alá, a másik lóhalálában a városba! Tizenhat pandur jöjjön a kövesútra, Busa Péter kastélya elé! Ma éjjel a betyár mienk lesz! Elevenen vagy holtan!

MEZEI KAPITÁNY: Megértettem. *(Kisiet).*

CSANYI: ... Tudod komám, rossz fődet ez, na, akárhogy vesszük is. Trágya kéne bele.
SOVANY: Abbizony. Majd mögtrágyázzuk.
CSANYI: Mög... *(Szünet).*
FŐKAPITÁNY: Emberek. Ismerték maguk ezt a katonaszökevényt itt?
SOVANY: Mink, kéröm szépön, nem igön.
FŐKAPITÁNY: Hát igen vagy nem?
CSANYI: Hát nem.
MEZEI KAPITÁNY *(visszajön):* A parancsot végrehajtottam.
FŐKAPITÁNY: Jó... Üljön le, öregem... Ismerkedem a néppel.
MEZEI KAPITÁNY: Az nem rossz.
FŐKAPITÁNY: Mondja, Lengyel János, maga nem mai csirke már, találkozott-e életében azzal a híres betyárral?
SOVANY: Melyikkee, kéröm? Az alispány úrraa?
MEZEI KAPITÁNY *(nevet).*
FŐKAPITÁNY *(bosszús):* Menjen a fenébe a tréfáival! A Rózsa Sándorral!
SOVANY: Avval én még nem. De mondják, igön jószívű embör.
FŐKAPITÁNY: Bolond maga, vagy berugott?
SOVANY: Én, kéröm, egyik se.
FŐKAPITÁNY: Hát akkor vigyázozn, miket beszél!
CSANYI: Ha meg nem sértem a nagyságos ezredes urat..
FŐKAPITÁNY: Csak főkapitány, főkapitány.
CSANYI: ... főkapitány urat, én má találkoztam vele éccő.
FŐKAPITÁNY: Igazán?!
CSANYI: Igazán.
FŐKAPITÁNY: Aztán hol?
CSANYI: *(nevetve):* Hát ahun vír folyt! ... *(Kis szünet).*
SOVANY: No, akkó igyunk! *(Ketten isznak).*
FŐKAPITÁNY *(az ideges Mezei kapitányhoz):* Nyugalom... A parancsot jól megértette az embere?
MEZEI KAPITÁNY: Igenis meg.
FŐKAPITÁNY: Helyes... *(Újra a betyárokhoz).* Aztán... mondja csak... ha látta, mégis milyen forma ember az a Rózsa Sándor?
CSANYI: A nagyságos főkapitány úr nem errevalósi?
FŐKAPITÁNY: Nem, nem. Fertályéve szolgálom Szeged városát.
CSANYI: Jó. Akkor mögmondhatom. *(Huncutul. Ugyanúgy mutatja, mint korábban a Főkapitány).* Tudja, ekkora e, s ilyen kövér. Olyan hordóhas.
FŐKAPITÁNY *(az asztalra csap, felugrik):* Kivel tréfálnak maguk?! A hatalommal?!
SOVANY: Münk avvaa nem. Avvaa nem tanácsos. Mer a hatalom rug és csíp, láncot rak a szögénség kezeire s bezárja.
FŐKAPITÁNY: Csak a gazembereket!
CSANYI: Dehát ki a gazember? Aki a vízen túl van vagy innen. Erre feleljenek, ha tunnak!
FŐKAPITÁNY: Igen kinyilt a szemük!
SOVANY: A mienk ki. Kinyitották.
FŐKAPITÁNY: Ha tovább sérteget, letartóztatom.
SOVANY: Nem lösz nehéz. Nálunk még fustély sincs. Védtelenök vagyunk a saját fődünkön. Az apám fejit is pandurpuska verte szét... Csodálják-e, ha eeszánja magát a nép?

FŐKAPITÁNY: Most aztán elég legyen! *(Revolvert vesz elő, fenyegetően lép egyet feléjük).*
SÁNDOR *(csendesen belép; igen nyugodt):* Jó estét! *Mind odanéz, nem fogadják).*
CSÁRDÁSNÉ *(szótlanul, de nagy örömmel lép ki a rács mögül, és ragyogó szemmel nézi a betyárt).*
SÁNDOR *(igen lassan előrejön a tisztek és a két betyár közé; újra köszön):* Jó estét! *(A két betyár is felállt).*
FŐKAPITÁNY *(a két betyárhoz):* Ismerik ezt az embert? *(Szünet).* Na, ismerik-e?... De elállt a szavuk! *(A revolver ott van a kezében hasmagasságban).*
SÁNDOR *(a betyárok felé):* Beszéljetek bátran, még azt hinné a főkapitány úr, maflák vattok.
FŐKAPITÁNY: *(nagyobb nyomatékkal):* Ismerik? *(Szünet).*
SÁNDOR: Na Jani! Bátran!...
SOVÁNY: Ismerjük... *(Kis szünet).*
FŐKAPITÁNY *(maró gúnnyal):* Ékkorka e és ilyen kövér! Hordóhas! Ugye?... *(Szünet után igen határozottan).* Elvesztél Sándor! Beléptél a kelepcébe! *(A Mezei kapitányhoz).* Láncot rá!

(Ahogy a Mezei kapitány megindul Sándor felé, az hátralép. Ebben a pillanatban Csányi egy székkel leveri a középütt lelógó lámpát. Zaj, butorrecsegés a sötétben, a revolver is eldörren, szitokszó, dulakodás zaja).

CSÁRDÁSNÉ: Ne, má, ne! legalább a lámpát kímélnék!... Ej no, hol a másik?... Na nézzék!... *(A rács mögött végre lámpát gyújt).*

(A két betyár ekkor már kötözi a 2 tisztet, Sándor kezében pisztoly).

SÁNDOR: Valaki belépett a kelepcébe. Ugye, főkapitány uram?
FŐKAPITÁNY: *(átkozódik, rángatőzik).*
SÁNDOR: Állítsátok őket talpra... Így. Most majd...

(E pillanatban tuszkolja be az ajtón maga előtt az Öreg betyár a hátrakötözött kezű, bekötött fejű pandurt, akit a Mezei kapitány Szegedre küldött).

ÖREG BETYÁR: Emmeg lebukott a lovárul, szegény, s kőbe verte a fejit. Behoztam má, mit lögyön egyedül az isten szabad ege alatt.
SÁNDOR: Jó tötted. Eefér ezekkee.
FŐKAPITÁNY *(a pandurhoz):* Hát te meg... te meg...?!
CSÁNYI *(csúfolkodva a Főkapitányhoz):* Ékkorka e s ilyen kövér!...
FŐKAPITÁNY *(neki akar menni).*
SÁNDOR *(a főkapitányra mutat):* Odabenn majd a lábát is, Jani. Még kárt tönne magába... *(A főkapitányhoz).* A kulcsot! A szoba kulcsát!
FŐKAPITÁNY: Nem adom!
SOVÁNY: *(odalép, kiveszi a zsebéből):* Ide tette el!
FŐKAPITÁNY: *(németül átkozódik).*
SÁNDOR: *(kinyitja az ajtót, bemegy s kivezeti Györgyöt).*
GYÖRGY: *(örömmel):* Sándor!... Hát te vagy az?... Hát mégis...

SANDOR: *(Főkapitányhoz):* Ennek a kulcsa? *(György béklyójára mutat.)*
FŐKAPITÁNY: *(megadóan a Mezei kapitányhoz):* Adja oda!
MEZEI KAPITÁNY: *(mutatja, hogy hol a kulcs).*
CSANYI: *(kiveszi, kinyitja, a lakatot a Főkapitány kezére teszi s bezárja).*
SANDOR: Most ezöket vigyétök ide be! *(Mind a hármat belökdösik. Rázárják az ajtót.)* Tik hárman őrizitök ezöket. Virradatkor erisztitök mind a hármat. Mönjenek isten hírivee. Hagy lássák, a — *Gazda* jobban bánik velük, mint ők tennék velünk. Addigra münk eevégezzük a dógunkat... Na, jó szórakozást!...
(Sándor és György elsiet.)
SOVANY: *(elteszi az ajtó kulcsát).*
ÖREG BETYÁR: Na Veron, a többi a te dógod. Hogy ee ne aludjunk.
CSAPLÁRNÉ: Hozom az italt, ne fíjjenek.
CSANYI: Leűjjünk. *(Letelepszenek.)*
CSAPLÁRNÉ *(italt hoz).*
ÖREG BETYÁR: Üjj le ide mellém!
CSAPLÁRNÉ: Maga mellé? Maj, ha újra születök, s olyan vén löszök, mint kee!
ÖREG BETYÁR: Ijnye a terömfádat, de csípős vagy!
SOVANY: Hagyjátok. Ü csak az italrul gondoskodjék, akkó nem lösz vele baj.
CSANYI: Az... *(Isznak.)*
(Két cigány oldalog be. Észre sem vették őket. Most a sarokba támasztott lábatlan cimbalmot egy asztalra teszik, s a cimbalmos pöcögtetni kezdi. A másik a hegedüt stimmeli.)
ÖREG BETYÁR: Tudjátok, ez a bolond lovas még akkó is kapálózott, amikó kötöztem össze a kezit. Csuda erőszakos portéka.
CSANYI: Maga mög tán kíméte?
ÖREG BETYÁR: A rossznyavalya kíméte! Én ugyan nem.
SOVANY: *(észreveszi a cigányokat):* Hát ezek meg e? *(Hangosan.)* Ki vattok, s mivégre rontjátok a levegőt? Talán bizony perzekútorok, hé?
PRIMÁS: Dehogy vagyunk mind rezes bútorok, csikós urak. Zenészek vagyunk, könyörgöm, s talp alá valót muzsikálunk.
CSANYI: Na jó. Akkó aztat a nótát, hogy... *(Dalolni kezd. A másik kettő dünnyög hozzá.)*
ÖREG BETYÁR: *(a nóta végén):* Mögálljatok! Tudtok-é tik olyant, amilyent én nem? *(Szünet.)* Na ugye... Mer én tudok olyat, amit tik nem. Aki ezt velem danújja, annak átadom a részem, amit a legközelebbi osztozkodásná én kapnék.
SOVANY: No halljuk!
ÖREG BETYÁR: *(nagy figyelem mellett kicsit keresgél a hangok közt, aztán lassan rákezdi. A cigány se tudja a dalt, de a 2. szakasznál már rá-rátalál. A cimbalmos egy-egy futamot beletesz. A öreg mind bátrabban, hangosabban dalol).*
SOVANY: Ezt csak kee tudja, hiába.
ÖREG BETYÁR: *(nekilendülve):* Mögállj! Van még! *(Most csárdásba kezd.)*
CSANYI: *(felál, és a cigány előtt egymaga járja. Közben többször isznak is).*

SOVANY: *(a csárdás után hirtelen felállj):* Állj! Mög kéne táncútatni a főkapitány úrékat!
OREG BETYÁR: Eridj, bolond!
SOVANY: De, de! Biztos tudja ű is. Ha meg nem, maj mögtanújja. *(Az ajtóhoz lép, kinyitja, belép.)* Főkapitány úr! Hé! csak nem aludtak ee? Gyűjjjenek má ki közénk! Lássák, hogy mulat a csikós... Na, ne húzódozzon!... Szépen híjjuk...
CSANYI *(is bemegy):* Kéretik magukat? Maj segíllek... *(Kilökdösik a Főkapitányt meg a Mezei kapitányt.)* Gyűjjjenek má, kapitány uraimék! Kár vóna, ha kimarannának a táncbul. *(Cigányhoz.)* Frisset, öregapám! *(A cigány gyorsat húz, a két fiatal betyár rázza, táncoltatja a szabódó két pandúrkapitányt. Közben hangos szóval biztatják őket. Zaj, lábdobogás, egyre vadabb zene és tánc. A betyárok ilyesféléket kiabálnak: Aki nem szívesen járja, azt mögmeccük! stb. Az Öreg betyár ül egyedül és tapsol, énekel. A csárdásné is előre jön, nevet, csúfolja a két kapitányt, majd a betyárokkal ő is táncol. — A függöny akkor megy le, amikor a legduhajabb a tánc.)*

Uj Rezső

Orkán ne tépje

Összejött a leendő mama
meg a leendő nagymama.
A kismama szíve alatt csengbong egy pici szív dallama...

Előkerül a babaholmi;
pelenka, rékli, kicsi ing,
előke — hímzett kiscsibékkel,
kötött cipő s a többi mind.

Rakosgatnak és magyaráznak...
A nagymamának alkalom
a tapasztalat-átadásra.
Nézem őket és hallgatom...

Lányom, kissé széles a pólya,
nagy a fürösztőlepedő,
elveszhet az emberke benne...
— Aztán van-e kis-tekenő?

— A pelenkát az én koromban
másként raktuk, ma egyszerűbb,
jobban fedi-védi a testét
a kis hasánál s egyebütt..."

Aztán a szülés kerül szóba;
nagy kín, de ott a jutalom,
az első sírás muzsikája,
áradó, boldog nyugalom...